

Bortenfor Tidens Forheng

William Marrion Branham

Bortenfor Tidens Forheng

Jeg lå i min seng her en morgen. Og jeg var . . . hadde sovet, og jeg drømte at Joseph var syk, og jeg hadde løftet ham opp for å be for ham. Og da jeg våknet opp, var jeg veldig oppbragt. Jeg sa: “Vel, kanskje Joseph kommer til å bli syk.”

Og jeg så, gående foran meg, i en liten, mørk skygge, i en heller brunaktig farge. Og det så ut som det var meg. Og jeg så på det. Og bak det kom Noen i hvitt, og det var Ham. Jeg så bort på min kone, for å se om hun var våken, så jeg kunne vise henne, så hun kunne se visjonen. Men hun sov.

Jeg sa: “Åh, jeg er lei meg, Herre. Men, det har vært mitt liv. Du har måttet drive meg til alt jeg har gjort. Hver gang noe ville skje, trodde jeg det var Du som gjorde det. Og jeg innser at det var satan som prøvde å holde meg borte fra det.” Jeg sa: “Hvis Du bare kunne lede meg.” Og idet jeg så, ser jeg det vakreste ansikt jeg noen gang har sett på en mann. Han var foran meg, så seg tilbake. Han løftet hånden Sin og grep tak i min, og begynte å bevege seg *denne* veien. Visjonen forlot meg. Sist søndag morgen, jeg var, hadde våknet opp tidlig. Det var på lørdag, denne visjon. På . . .

Alltid bekymret, jeg har alltid tenkt på det å dø. Det, jeg er femti, det er, min tid er ikke . . . tenkte det ikke var altfor lenge. Og jeg undret meg på hva jeg ville være i det teofani, det himmelske

legemet. “Ville det være slik at jeg ville se mine kjære venner og si, en liten hvit sky komme forbi, og si: ‘Der går broder Neville,’ eller, han kunne ikke si: ‘Hallo, broder Branham’? Og når Jesus kommer, da vil jeg være menneske igjen.” Jeg tenkte ofte det.

Jeg drømte at jeg var ute i vest. Og jeg kom ned gjennom et lite område med malurt, og min kone var med meg, og vi hadde fisket ørret. Og jeg stoppet og–og åpnet opp grinden. Og himmelen var så vakker. Lignet ikke på den vi ser over dalen her. Den var blå, og de vakre hvite skyene. Og jeg sa til kona, jeg sa: “Vi burde vært her ute, for lenge siden, kjære.” Hun sa: “For barnas skyld, skulle vi ha vært det, Billy.” Jeg sa: “Det er . . .” Og jeg våknet opp.

Jeg tenkte, “Jeg drømmer så mye! Jeg lurer på hvorfor?” Og jeg så ned, og hun lå ved siden av meg.

Og jeg reiste meg opp på puten min, slik mange av dere folk har gjort det, la hodet mitt mot sengegavelen, og la hendene bak meg. Og jeg lå der slik som *dette*. Og jeg sa: “Vel, jeg bare undrer hvordan det vil være, den andre siden. Jeg er allerede femti, og jeg har ikke gjort noenting enda. Hvis jeg bare kunne gjøre noe for å hjelpe Herren, for jeg vet at jeg ikke vil være udødelig. Halveparten av min tid er over, i det minste, eller mer enn halvparten. Hvis jeg lever like lenge som slekta mi, er fremdeles halvparten av min tid over.” Og jeg så meg rundt. Og jeg lå der, klar til

å stå opp. Det var omtrent klokken syv. Jeg sa: “Jeg tror jeg vil gå ned på møte, denne morgen. Hvis jeg er hes, ville jeg like å høre broder Neville forkynne.”

Så jeg sa: “Er du våken, kjære?” Og hun sov veldig godt.

Og jeg vil ikke at dere skal gå glipp av dette. Det har forandret meg. Jeg kan ikke være den samme broder Branham som jeg var.

Og jeg så. Og jeg hørte Noe, som sa: “Du er bare i begynnelsen. Press på i kampen, bare fortsett å presse på.”

Jeg ristet på hodet mitt et øyeblikk. Jeg tenkte: “Vel, sannsynligvis tenker jeg bare slik som dette.” Du vet, en person kan få noen innbilninger. Og jeg sa: “Antageligvis innbilte jeg meg bare dette.”

Det sa: “Press på i kampen. Fortsett å gå. Fortsett å gå.”

Jeg sa: “Kanskje jeg sa det. “Og jeg tok leppene mine innenfor tennene, og la min hånd over munnen min.

Og der kom Det igjen, sa: “Bare press på. Hvis du bare visste hva som var ved enden av veien!”

Og det var som om jeg kunne høre Graham Snelling, eller noen, som sang denne sang slik som dette. De synger den her, Anna Mae og dere alle.

Jeg er trist og har hjemlengsel, og jeg
ønsker å se Jesus.

Jeg ville like å høre de herlige
havneklokkene kime;

Det ville lyse opp min sti og drive bort
all frykt.

Herre, la meg se forbi tidens forheng.

Du har hørt den sunget her i menigheten.

Og jeg hørte Noe si: “Ville du likt å se like
bortenfor forhenget?”

Jeg sa: “Det ville hjelpe meg så mye.”

Og jeg så. På et øyeblikk, jeg. . . Et pust hadde
jeg kommet til et lite sted som skrånet. Jeg så meg
tilbake, og der var jeg, liggende på sengen. Og jeg
sa: “Dette er en underlig ting.”

Nå, jeg vil ikke at dere gjengir dette. Dette er
fremfor min menighet, eller mine får som jeg
vokter. Om det var, jeg var i denne kroppen eller
utenfor, om det var en forvandling, var det ikke
lik noen visjon jeg noensinne har hatt. Jeg kunne
se Der, og jeg kunne se her.

Og da jeg kom til det lille Stedet, aldri har
jeg sett så mange mennesker komme løpende,
ropende: “Åh, vår kjære broder!”

Og jeg så. Og unge kvinner, kanskje tidlig i tyve
årene, atten til tyve, de kastet sine armer rundt
meg, og ropte: “Vår kjære broder!”

Her kom unge menn, i ung manndoms-prakt.
Og deres øyne glitret og lignet stjerner på en

mørk natt. Deres tenner så hvite som perler. Og de ropte, og grep tak i meg, og ropte: “Åh, vår kjære broder!”

Og jeg stanset, og jeg så. Og jeg var ung. Jeg så tilbake på min gamle kropp som lå der, med mine hender bak mitt hode. Og jeg sa: “Jeg forstår ikke dette.”

Og disse unge kvinnene kastet sine armer rundt meg. Nå, jeg innser at dette er en blandet forsamling, og jeg sier dette med Åndens vennlighet og mildhet. Menn kan ikke legge sine armer rundt kvinner uten en menneskelig følelse; men det var ikke Der. Det var ingen gårdsdag heller ingen morgendag. De ble ikke trøtte. De var. . . Jeg har aldri sett slike vakre kvinner i hele mitt liv. De hadde hår helt ned til midjen; lange skjørt til sine føtter. Og de bare omfavnet meg. Det var til og med ikke en slik omfavnelse som min egen søster som sitter der, ville omfavnet meg. De kysset ikke meg, og jeg kysset ikke dem. Det var noe som, jeg—jeg har ikke vokabularet, jeg har ikke ord å si. “Fullkommenhet” ville ikke berøre det. “Praktfullt” ville ikke engang berøre det, i det hele tatt. Det var noe som jeg aldri. . . Du må bare være Der.

Og jeg så *denne* vei, og *den* vei. Og de kom, i tusenvis. Og jeg sa: “Jeg forstår ikke dette.” Jeg sa: “Vel, de. . .”

Og her kom Hope. Det var min første kone. Hun løp, og sa aldri: “Min ektemann.” Hun sa: “Min kjære broder,” idet hun omfavnet meg. Det var en

annen kvinne som stod der, som omfavnet meg, og så omfavnet Hope denne kvinnen; og hver og en. Og jeg tenkte, “Åh, dette må være noe annet. Det kan ikke være. . . Der er noe. . .” Jeg tenkte, “Åh, vil jeg noensinne ønske å vende tilbake til det gamle legemet igjen?”

Da så jeg meg omkring. Jeg tenkte, “Hva er dette?” Og jeg så, veldig nøye. Og jeg—jeg sa: “Jeg—jeg kan ikke forstå dette.” Men Hope så ut som å være lik, åh, en æresgjest. Hun var ikke noe annerledes, men akkurat som en æresgjest.

Og da hørte jeg en Røst som talte til meg, som var i rommet, sa: “Dette er hva du forkynte var den Hellige Ånd. Dette er fullkommen Kjærlighet. Og ingenting kan komme inn Her uten Det.”

Jeg er mer overbevist, enn noen gang i mitt liv, at det trengs fullkommen Kjærlighet, for å komme inn Der. Der var ingen sjalusi. Der var ingen tretthet. Der var ingen død. Sykdom kunne aldri, Der inne. Dødelighet; kunne—kunne aldri få deg gammel. Og. . . De kunne ikke gråte. Det var bare en glede.

“Åh, min kjære broder!” Og de tok meg opp, og satte meg opp på et veldig stort høyt sted.

Jeg tenkte: “Jeg drømmer ikke. Jeg ser tilbake på min—min kropp som ligger her nede på sengen.”

Og de satte meg opp der. Og jeg sa: “Åh, jeg skulle ikke sitte her oppe.”

Og her kom kvinner og menn, fra begge sider, i sin ungdoms vår, ropende. Og der stod en kvinne, og hun ropte: “Åh, min kjære broder! Åh, vi er så glade for å se deg Her.”

Jeg sa: “Jeg forstår ikke dette.”

Og den Røsten som talte, ovenfor meg, sa da: “Du vet, det er skrevet i Bibelen, at, ‘Profetene var samlet med sitt folk.’”

Og jeg sa: “Ja. Jeg husker det ifra Skriften.”

Sa: “Vel, dette er når du vil samles med ditt folk.”

Jeg sa: “Da vil de være virkelige, og jeg kan ta på dem.”

“Åh, ja.”

Jeg sa: “Men, det er millioner. Det er ikke så mange Branham`er.”

Og den Røsten sa: “De er ikke Branham`er. De er dine omvendte. Det er de som du har ledet til Herren.” Og sa: “Noen av de kvinnene der, som du synes er så vakre, var mer enn nitti år gamle da du ledet dem til Herren. Ikke til å undres at de roper: ‘Vår kjære broder!’”

Og de ropte, alle på en gang, sa: “Hvis du ikke hadde gått, ville ikke vi ha vært Her.”

Jeg så meg rundt. Jeg tenkte: “Vel, jeg forstår det ikke.”

Jeg sa: “Åh, hvor er Jesus? Jeg ønsker så veldig å se Ham.”

De sa: “Nå, Han er bare litt høyere, rett opp *den* veien.” Sa: “En dag vil Han komme til deg. Forstår du?” Sa: “Du ble sendt, som en leder. Og Gud vil komme. Og når Han gjør det, vil Han dømme deg først, ifølge hva du lærte dem, om hvorvidt de går inn eller ikke. Vi vil gå inn ifølge din lære.”

Jeg sa: “Åh, jeg er så glad. Og, Paulus, må han stå slik som dette? Må Peter stå slik som dette?”

“Ja.”

Jeg sa: “Så har jeg forkynt hvert et Ord som de forkynte. Jeg vek aldri fra Det, til den ene eller andre siden. Hvor de døpte i Jesu Kristi Navn, gjorde også jeg. Hvor de lærte om dåpen i den Hellige Ånd, gjorde også jeg. Hva enn de lærte, gjorde også jeg.”

Og folket ropte, og sa: “Vi vet det. Og vi vet vi drar tilbake til jorden med deg, en dag.” Sa: “Jesus vil komme, og du vil bli dømt ifølge det Ordet som du forkynte til oss. Og så hvis du blir akseptert da, som du vil bli,” og sa: “Da vil du presentere oss til Ham, som dine trofèer av din tjeneste.” Sa: “Du vil føre oss til Ham, og, sammen, vil vi vende tilbake til jorden, for å leve for evig.”

Jeg sa: “Må jeg dra tilbake nå?”

“Ja. Men fortsett å presse på.”

Jeg så. Og jeg kunne se folket, så langt som jeg kunne se, fremdeles komme, ønsket å omfavne meg, og ropte: “Vår kjære broder!”

Akkurat da sa en Røst: “Alle som du noensinne elsket, og alle som noensinne elsket deg, har Gud gitt deg Her.” Og jeg så. Og her kom min gamle hund, gående opp. Her kom min hest, og la sitt hode på min skulder, og knegget. Sa: “Alle som du noensinne elsket, og alle som noensinne elsket deg, dem har Gud gitt, i dine hender, gjennom din tjeneste.”

Og jeg følte at jeg beveget meg vekk fra det vakre Stedet.

Og jeg så meg omkring. Jeg sa: “Er du våken, kjære?” Hun sov fremdeles.

Og jeg tenkte, “O Gud! Åh, hjelp meg, O Gud. Aldri la meg gå på kompromiss med et Ord. La meg stå rett med det Ordet, og forkynne Det. Jeg bryr meg ikke om hva som kommer eller går, hva noen gjør; hvor mange Saul'er, sønner av Kis, oppstår, hvor mange *dette, det, eller annet*. La meg, Herre, presse på til det Stedet.” All frykt for døden. . .

Jeg sier dette, med Bibelen min foran meg, denne morgen. Jeg har en liten gutt der, fire år gammel, som skal oppdras. Jeg har en ni år gammel jente; og en tenåring, som jeg er takknemlig for, som har vendt seg til Herrens vei. Gud, la meg leve, for å oppdra dem i Guds formaning.

Over der, synes hele verden å rope til meg, nitti år gamle kvinner og menn, og alle slag. “Hvis du ikke hadde gått, hadde ikke vi vært Her.”

Og, Gud, la meg presse på i kampen. Men hvis det kommer til døden, er jeg ikke lenger...det ville være en fryd, det ville være en glede, å gå inn, fra denne fordervelse og vanære.

Hvis jeg kunne lage, der oppe, ett hundre milliarder miles høyt, en firkantet blokk, og det er fullkommen kjærlighet; for hvert steg denne veien, smalner den, inntil vi kommer ned til der vi er nå. Det ville bare være en skygge av fordervelse, det lille som vi kan kjenne og føle at det er noe, et sted. Vi vet ikke hva Det er.

Åh, mine kjære venner, mine kjæreste, mine elskede i Evangeliet, mine fødte barn til Gud, hør på meg, deres pastor. Dere, jeg skulle ønske det var noen måte jeg kunne forklare det til dere. Det finnes ingen ord; Jeg kunne ikke finne det; det er ikke funnet noe sted. Men like bortenfor dette siste åndedrag, finnes den mest vidunderlige ting som du noensinne...Det er ingen måte å forklare det på. Det finnes ingen måte. Jeg kan bare ikke gjøre det. Men hva enn du gjør, venn, legg til side alt annet til du får fullkommen Kjærlighet. Kom til et punkt at du kan elske alle, enhver fiende, alt annet.

Det ene besøket Der, for meg, har gjort meg til et annet menneske. Jeg kan aldri, aldri, aldri bli den samme broder Branham som jeg var. Om enn flyene rister, om enn lynet blinker, om enn spionen har en pistol mot meg. Hva enn det er, betyr det ingenting. Jeg kommer til å presse på i kampen, ved Guds nåde. For, jeg har forkynt

Evangeliet til enhver skapning og enhver person som jeg kan, overbevist dem om det skjønn Landet over der.

Det kan synes vanskelig. Det kan ta mye krefter. Jeg vet ikke hvor mye lenger. Vi vet ikke, fysisk talt. Det. . . Under min undersøkelse her om dagen, sa han: "Du har tjue-fem sterke gode år igjen, av livet. Du er solid." Det hjalp meg. Men, åh, det var ikke det. Det er ikke det. Det er noe på innsiden *her*. Denne forgjengelighet må ta på seg uforgjengelighet. Dette dødelige må ta på seg udødelighet.

Sønner av Kis kan oppstå. Jeg...Alle de gode tingene de gjør, jeg har ingenting dårlig å si imot det, å gi til de fattige og til veldedighet. Og husk, hvorfor, Samuel sa til Saul: "Du vil også profetere." Og mange av disse menn er store, mektige predikanter, kan preke Ordet lik erkeengler. Men det var likevel ikke Guds vilje. Gud skulle være deres konge. Broder, søster, la du den Hellige Ånd lede deg.

La oss bøye våre hoder et øyeblikk.

Jeg er så trist og har hjemlengsel, jeg
ønsker å se Jesus,
Jeg ville like å høre de herlige
havneklokkene kime;
Det ville lyse opp min sti og drive bort
all frykt;
Herre, la oss se forbi tidens forheng.

Herre, la meg se forbi forhenget av
sorger og frykt,
La meg skue det solfylte himmelstrøk;
Det ville styrke vår tro og drive bort all
frykt;
Herre, la dem se forbi tidens forheng.

Jeg er overbevist, Herre, hvis denne lille menigheten, denne morgenen, bare kunne se forbi forhenget! Ingen lidelse iblant dem; det kunne det ikke være. Ingen sykdom; ingenting annet enn fullkommenhet. Og det er kun et pust mellom her og Der, fra gammel av alder til ungdom, fra tid til Evighet; fra morgendagens bekymring og gårdagens sorg, til en nåtid av Evighet i fullkommenhet.

Jeg ber, Gud, at du vil velsigne enhver person her, hvis det er de her, Herre, som ikke kjenner Deg i Kjærlighet på denne måten. Og sannelig, Far, ikke noen kunne komme til det hellige Stedet uten den slags Kjærlighet, den nye Fødsel, å bli født på ny. Den Hellige Ånd, Gud, er Kjærlighet, og vi vet at det er sant. Uansett om vi flytter fjell ved vår tro, om vi gjorde store ting, fremdeles, uten Den der, kunne vi aldri klatre den store stigen over dit. Men med Det, Den vil løfte oss over disse jordiske bekymringer. Jeg ber, Far, at Du vil velsigne folket her.

Og må, at, enhver person som har hørt meg, denne morgenen, fortelle denne Sannhet, at Du må være mitt vitne, Herre, slik som Samuel fra det gamle; "Har jeg noen gang fortalt dem noe i Ditt

Navn enn det som var sant?” De er dommerne. Og jeg forteller dem nå, Herre, at Du har tatt meg til det Landet. Og Du vet at det er sant.

Og nå, Far, hvis det er noen som ikke kjenner Deg, må dette være stunden de sier: “Herre, legg i meg viljen til å være Din vilje.” Gi det, Far.

Og nå, dere, med deres hoder bøyet, vil dere løfte deres hender og si: “Be for meg, broder Branham; Gud vil, i meg.”

Nå, mens du er akkurat der du er, bare oppriktig mildt, hvorfor sier du ikke bare til Faderen: “Gud, i mitt hjerte, i dag, gir jeg avkall på alle ting i verden. Jeg gir avkall på alle ting, for å elske Deg og tjene Deg, hele mitt liv. Og jeg vil, fra denne dag, heretter, følge Deg, i ethvert skriftsted i Din Bibel?” Hvis du ikke har blitt døpt i den kristne dåp: “Jeg vil, Herre.”

“Hvis jeg enda ikke har mottat den Hellige Ånd...” Du vil vite når du mottok Den. Den vil gi til deg, Den vil gi til deg sikkerheten og Kjærligheten som du trenger. Åh, du har kanskje gjort forskjellig, hatt følelser, som at du kan ha ropt eller talt i tunger, som er bra. Men hvis den Guddommelige Kjærligheten ikke er der, tro meg nå, si: “Herre, legg i mitt hjerte, og i min sjel, Din Ånds nærvær, at jeg kan elske, og ære, og ha den Guddommelige Kjærligheten i mitt hjerte, i dag, som vil ta meg til det Land når mitt siste åndedrag går ut av meg,” mens vi ber. Be du, selv, nå. På din egen måte, be du, be Gud om å gjøre det for deg.

Jeg elsker dere. Jeg elsker dere. Dere kjære gråhårede menn som sitter her, som har arbeidet hardt og har oppfostret små barn! Dere stakkars, gamle mamma'er som har tørket tårene fra deres øyne! La meg forsikre deg om dette, kjære, søster, det er ikke slik over på den andre siden. Jeg tror at Det så absolutt er i rommet. Det er bare en dimensjon som vi lever i. Denne er bare en fordervelse som vi nå lever i.

“Men la i meg, Herre, Din vilje skje.” Be dere, mens vi ber i sammen.

Med ærefrykt, Herre, på grunnlag av Ditt Ord og Din Hellige Ånd, er vi så glade for at vi vet hvor vår fødsel kommer fra. Vi er glade for at vi ikke var “født etter menneskers vilje, heller ikke etter kjødets vilje, men etter Guds vilje.”

Og vi ber, i dag, Far, at disse som nå ber om tilgivende nåde, at Din Ånd vil gjøre det verket, Herre. For meg er det ingen måte å klare det på; Jeg er bare en mann, en annen sønn av Kis. Men vi trenger Deg, den Hellige Ånd.

Gud, la meg være som Samuel, en som forteller Sannheten om Ordet. Og Du har stadfestet Det, så langt, og jeg tror at Du vil fortsette, så lenge jeg er tro mot Deg.

Må de alle nå motta Evig Liv, Far. Må denne dag aldri gå i fra dem. I den time da de skal forlate denne verden, må dette, hva jeg akkurat har sagt til dem, bli en virkelighet. Og som vi sitter her,

dødelige, i dag, ser på vår klokke, tenker på vår middag, på arbeidet i morgen, på livets bekymring og slit, de vil ikke være Da. De vil alle svinne bort. Det vil ikke være bekymringer; og en stor glede i Evighet. Gi dem det slags Liv, Far, alle sammen. Og må . . .

Jeg ber Deg om dette, Far, at enhver person som er her denne morgen, som har hørt meg fortelle denne visjonen, må jeg møte hver og en av dem på den andre siden; selv om det kan være menn her som kan være uenig med meg; og kvinner, også. Men, Far, la det aldri stå i veien for oss. Måtte vi møte dem over Der, og de også komme løpende, og vi griper tak i hverandre, og roper: "Vår kjære broder." La det være som det ble vist Der, Herre, til enhver, alle som jeg elsker, og alle som elsker meg. Jeg ber om at det vil være på den måten, Herre. Og jeg elsker dem alle. La dem komme frem, Far. Jeg tilbyr dem Ewig Liv nå. Må de gjøre deres del, for å ta imot Det. For jeg ber om det i Jesu Navn. Amen.

Vi har bare noen få øyeblikk, til å be for syke. Jeg ser vi har en syk, liten jente her, og en dame i en stol.

Nå, til mine høyst dyrebare brødre, søstre, vær så snill og ikke misforstå meg. Jeg—jeg vet ikke hva som skjedde. Jeg vet ikke hva som skjedde. Men, Gud, når jeg dør, la meg vende tilbake Dit. Bare la meg komme til det Stedet, er hvor jeg ønsker å være, hvor enn det var. Jeg prøver ikke

å være en Paulus som ble tatt opp i den tredje himmel. Jeg sier ikke det. Jeg tror at Han bare forsøkte å oppmuntre meg, forsøkte å gi meg noe for å skyve meg videre, i min nye tjeneste som kommer.

(Utdrag fra *Den Forkastede Konge*, 15 mai, 1960)

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 Espoo, Finland

NORWEGIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org